

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
Srednjobosanski kanton/Kanton Središnja Bosna
KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 49 0 K 044145 21 Kž
Novi Travnik, 27.10.2021. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE !

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudaca: Lazarele Porić, kao predsjednica vijeća, Zuhdija Ćosić i Darmina Avdić kao članovi vijeća, uz sudjelovanje Slađane Dujo kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv D.S. i D.LJ. zbog krivičnog djela Oštećenje tuđe stvari iz člana 293. stav 2. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, radi donošenja odluke po žalbi optuženih D.S. i D.LJ. zastupani po zajedničkom braniocu Draganu Radović, advokatu iz Doboja, izjavljena protiv presude Općinskog suda u Kiseljaku broj 49 0 K 044145 19 K od 02.06.2021. godine, na sjednici vijeća održanoj u prisustvu branioca optuženih advokata Dragana Radović, a u odsustvu uredno obaviještenih stranaka, dana 27.10.2021. godine, donio je sljedeću

PRESUDU

Žalba branioca optuženih D.S. i D.LJ. odbija se kao neosnovana i potvrđuje se presuda Općinskog suda u Kiseljaku broj 49 0 K 044145 19 K od 02.06.2021. godine.

Obrazloženje

Općinski sud u Kiseljaku presudom broj 49 0 K 044145 19 K od 02.06.2021. godine, oglasio je krivim D.S. i D.LJ., zbog krivičnog djela Oštećenje tuđe stvari iz člana 293. stav 2. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem dijelu: KZ FBiH), činjenično pobliže opisano u izreci te presude, pa ih je temeljem tog propisa i po članu 42., 47., 48. i 49. KZ FBiH, osudio na novčanu kaznu u iznosu od po 1.000,00 (jednahiljada) KM koju su dužni platiti u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude, a ako to ne učine izrečena kazna će se zamijeniti za kaznu zatvora tako što će se za svakih započelih 100,00 KM novčane kazne odrediti jedan dan zatvora. Istom presudom odlučeno je po članu 202. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH), da optuženi D.S. i D.LJ. naknade troškove krivičnog postupka, čija visina će se odrediti posebnim rješenjem i na plaćanje sudskog paušala u iznosu od po 100,00 (sto) KM, u roku od 15. (petnaest) dana od dana pravosnažnosti presude, a po članu 212. stav 3. ZKP FBiH oštećena Islamska zajednica BiH Medžlis islamske zajednice Kiseljak su upućeni da imovinskopравни zahtjev za naknadu štete ostvaruje u parničnom postupku.

Protiv te presude, u zakonskom roku, žalbu je izjavio zajednički izabrani branilac optuženih D.S. i D.LJ., koji izjavljenom žalbom prvostepenu presudu pobija zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka (član 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH), pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja (član 314. ZKP FBiH), povrede krivičnog zakona (član 313. ZKP FBiH) i zbog povrede člana 6 Evropske konvencije

o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda (pravo na pravično suđenje), s prijedlogom da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje ili da sud po osnovu člana 330.ZKP FBiH, odredi održavanje pretresa pred drugostepenim sudom, u kojoj je tražio da budu obavješteni o sjednici vijeća.

Odgovor na izjavljenu žalbu nije podnesen.

Na sjednici vijeća ovog suda, održanoj u skladu sa članom 319. stav 3. ZKP FBiH, u prisustvu zajedničkog branioca optuženih Dragana Radović, advokata iz Doboja, a odsustvu uredno obaviještenih stranaka, prisutni branilac je ostao u svemu kod osnova, razloga i prijedloga iz pismeno podnesene žalbe, koju žalbu je i usmeno obrazložio.

Nakon što je ovaj sud ispitao pobijanu presudu, u granicama žalbenih prigovora, sukladno članu 321. ZKP FBiH, a po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženih povrijeđen krivični zakon, odlučio je kao u izreci iz sljedećih razloga:

Pobijajući prvostepenu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, branilac optuženih D.S. i D.LJ., u žalbi ističe, da se pobijana presuda temelji na nezakonitim dokazima i da je pobijana presuda nerazumljiva, protivrječna razlozima presude, te da presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama.

Protivrječnost pobijane presude i istovremeno značajnu nezakonitost žalba branioca optuženih vidi u tome što se počinjenje predmetnog krivičnog djela temelji na iskazu svjedoka R.LJ. -državljanina R.A. koji je dao u Policijskoj stanici Kiseljak i svjedočenju inspektora D.F., koje dokaze žalba smatra nezakonitim dokazima.

Svoju ocjenu o zakonitosti izvedenih dokaza i istovjetnih prigovora analizirao je i prvostepeni sud u pobijanoj presudi, na stranama 4. i 5., kojom prilikom se određeno izjasnio koje dokaze i zašto prihvata zakonitim, a koje nezakonitim, kao i zbog čega nije prihvatio određene prijedloge tužioca za izvođenjem pojedinih dokaza, uz jasno i precizno obrazloženje za takvu svoju odluku, što u svemu prihvata i ovaj sud.

Nezakonitost dokaza iskaza svjedoka R.LJ. na zapisniku broj 02/6-3-1-04-2-479/17 od 29.12.2017. godine u PS Kiseljak, žalba u prvom redu, vidi u tome što je taj dokaz pročitao, a da taj svjedok nije neposredno saslušan na glavnom pretresu, kao i smatrajući da nisu bile ispunjene zakonske pretpostavke za čitanje tog iskaza, pa da je prvostepeni sud na taj način počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka kao i povrijedio pravo na pravično suđenje.

Međutim, po ocjeni ovog suda, time što je u konkretnom slučaju, ovaj dokaz izveden na taj način i što je taj zapisnik o saslušanju tog svjedoka pročitao, a da svjedok R.LJ. nije neposredno saslušan na glavnom pretresu na prvostepenom sudu, prvostepeni sud nije počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka, niti je povrijedio pravo na pravično suđenje. Ovo zbog toga što odredba člana 288. stav 2. ZKP FBiH, temeljem koje je prvostepeni sud pročitao navedeni iskaz spomenutog svjedoka na koju se prvostepeni sud pozvao u pobijanoj presudi (strana 8. drugi pasus) predstavlja izuzetak od odredbe stava 1., i omogućava, po odluci suda, samostalno korištenje iskaza iz istrage, ali samo ako su ispitane osobe umrle,

duševno oboljele ili se ne mogu pronaći ili je njihov dolazak pred sud nemoguć ili znatno otežan iz važnih razloga ili ako bez zakonskih razloga neće da daju iskaz na glavnom pretresu, pri čemu se prvostepeni sud pozvao na jedan od ovih osnovao i dao valjane razloge za svoju takovu odluku, koju takvim važnim razlozima, u konkretnom slučaju, cijeni i prihvata i ovaj sud, koje žalba prigovorima nije dovela u sumnju. Naime, prema stanju spisa konkretnog slučaja, glavni pretres u ovom predmetu je pred prvostepenim sudom već tri puta odgađan, a svjedok R.LJ. je pozivan, na isti način kao i sami optuženi, preko branioca optuženih, pa je svjedoku R.LJ., bilo poznato da svjedoči u postupku koji se vidi protiv njegova brata, pa se mogao odazvati kao i sami optuženi, koji su u istoj faktičkoj situaciji, kao i navedeni svjedok. Pri tome, valja ukazati da žalba konkretno i ne ukazuje na koji drugi konkretan način se može obezbijediti prisustvo tog svjedoka na glavnom pretresu. Sem toga u konkretnom slučaju se pobijana presuda i ne temelji isključivo na tome dokazu, nego i drugim navedenim dokazima, koji su precizirano navedeni i analizirani u pobijanoj presudi.

Istina, žalba branioca optuženih kao posebne razloge za nezakonitost tog dokaza ističe i druge posebne razloge u prvom redu da je svjedok R.LJ. saslušan u PS Kiseljak, a da se pri tome ne poučava da ima pravo na konzularnu zaštitu Ambasade Republike Austrije u Bosni i Hercegovini, koji bi se izvjesno uključili radi zaštite prava svog državljanina, shodno članu 5. ZKP FBiH. Međutim, prema stanju spisa, imenovani R.LJ. je saslušan kao svjedok što proizilazi iz samog tog zapisnika, što mu je nedvosmisleno pojašnjeno, a što ni žalba svojim prigovorima ne dovodi u sumnju, pa kako su članom 5. ZKP FBiH, propisana prava osoba lišenih slobode, to se na njega kao svjedoka te odredbe i ne odnose jer se ne radi o osobi koja je lišena slobode. Zbog toga ovaj žalbeni prigovor, po ocjeni ovog suda, nije nezakonit dokaz u smislu člana 11. stav 2. ZKP FBiH.

Kao poseban razlog zašto smatra nezakonitim taj dokaz branilac u izjavljenoj žalbi navodi da svjedok R.LJ., svoju izjavu na navedenom zapisniku u PS Kiseljak, daje noću u 3,30 sati, kada je zbog neprespavane noći i noćnih uslova imao umanjenu mogućnost davanja iskaza i korištenja svih prava, a da samo salušanje ima karakter psihološkog iznurivanja. Međutim, žalba takvim paušalnim prigovorom, po ocjeni ovog suda, nije dovela u pitanje zakonitost toga dokaza. Ovo zbog toga što sama žalba ne konkretizuje, od kakvog značaja je vrijeme uzimanja izjave, na njenu nezakonitost i vjerodostojnost, te konkretno ne ukazuje, zašto bi to bilo od uticaja, za konkretni slučaj. Nadalje, po ocjeni ovog suda, ta poduzeta istražna radnja, prema stanju spisa, u svemu je sukladna sa ovlastima koja imaju ovlaštena službena lica, prema članu 234. stav 1. ZKP FBiH, a jasno je iz okolnosti konkretnog slučaja, da ta poduzeta istražna radnja ne trpi bilo kakva odlaganja, zbog svih okolnosti konkretnog slučaja. Prigovore iz žalbe o tome kako je uzimana izjava od ovog svjedoka i kako se ponašao svjedok demantovao je svojim iskazom svjedok ovlašteni djelatnik PS Kiseljak D.F. koji je svjedočio na glavnom pretresu, čije svjedočenje nije osporeno žalbenim prigovorima u pogledu vjerodostojnosti tog iskaza. Zbog navedenog ni takvi razlozi izjavljene žalbe, po ocjeni ovog suda, nisu mogli dovesti do zaključka da je to nezakonit dokaz u smislu člana 11. stav 2. ZKP FBiH.

U vezi s tim u žalbi branioca optuženih se navodi da R.LJ. daje izjavu iako nikada nije dobio poziv da će biti saslušan kao svjedok, jer mu PS Kiseljak u skladu sa

članom 95. ZKP FBiH, nikada nije poslao poziv, zbog čega tvrdi da je to nezakonit dokaz. Međutim, po ocjeni ovog suda u konkretnom slučaju, samo iz tih navedenih razloga, ovaj dokaz u smislu člana 11. stav 2. ZKP FBiH, ne može se smatrati nezakonitim dokazom. Ovo zbog toga što u cilju poduzimanja pojedinih istražnih radnji iz člana 234. stav 1. ZKP FBiH, ovlaštena službena lica prema stavu 2. člana 234. ZKP FBiH, mogu izdati pismeni poziv, što ni u kom slučaju ne znači i da moraju. Dakle, to je propisano samo kao mogućnost, što samo po sebi ne mora da znači i da je obaveza, pa se zbog toga u konkretnom slučaju, svih relevantnih okolnosti slučaja i takav prigovor ocjenjuje neosnovanim da je zbog toga navedeni zapisnik nezakonit dokaz u smislu člana 11. stav 2. ZKP FBiH..

Isto tako, žalba branioca optuženih izjavljenim prigovorima ukazuje da je taj dokaz, pročitani iskaz svjedoka R.LJ., nezakonit dokaz zbog toga što nije sastavljen u skladu sa članom 168. stav 2. ZKP FBiH, jer ta odredba imperativno određuje da „saslušana osoba potpisuje svaki list“, a što prema sadržaju tog konkretnog zapisnika, na kojem se nalazi izjava svjedoka R.LJ., nije slučaj iznesenom tvrdnjom da na strani 3 nema potpisa izjave ovog svjedoka. Također se tvrdi da nije sukladan članu 168. stav 1. ZKP FBiH, ukazujući pri tom da se u tom zapisniku, po uzimanju izjave, konstatuje da je svjedok pitan hoće li pročitati zapisnik, pa kada je svjedok rekao da hoće, da se ne konstatuje da li je sam pročitao zapisnik ili mu je zapisnik pročitao, pa da se i zbog toga pobijana presuda temelji na nezakonitom dokazu. Međutim, takvi prigovori žalbe, zbog eventualnog propusta potpisa samo na jednom mjestu sačinjenog zapisnika, kao što je u konkretnom slučaju, po ocjeni ovog suda, nisu dovoljni za zaključak da je samo po sebi dovoljno da je to nezakonit dokaz po člana 11. stav 2. ZKP FBiH. Ovo zbog toga što takvim propustom i takvim paušalnim prigovorom izjavljene žalbe, nije na konkretan i argumentovan način, dovedena u pitanje zakonitost tog dokaza, to tim prije što takvim paušalnim prigovorom, žalba konkretno ne ukazuje zašto bi to bilo od značaja i od kakvog bi to bilo uticaja moglo biti na zakonitost i vjerodostojnost tog dokaza, pa se takvi paušalani prigovori također ukazuju neosnovanim, koji kao takvi nisu mogli biti uvaženi. Isto tako je po ocjeni ovog suda, bez ikakva značaja, istaknuti žalbeni prigovor da li je sam svjedok pročitao zapisnik ili mu ga je pročitala ovlaštena službena osoba, koji je svjedok kao takav poslije bez primjedbi potpisao, jer to ne umanjuje značaj i smisao navedene odredbe.

Žalba dalje u vezi ovog dokaza istrajava u svojim nastojanjima i tvrdi da se pobijana presuda temelji isključivo na iskazu ovog svjedoka, pa u tom smislu navodi se i praksa Evropskog suda za ljudska prava, koju podržava Ustavni sud BiH kroz svoje odluke, u kom smislu se i navode određene odluke. Međutim, već je naprijed navedeno da prvostepeni sud svoju odluku i ne zasniva samo na tom dokazu, nego i drugim dokazima koji su analizirani i cijenjeni na stranama 8. i 9. pobijane presude, a o kojima će se ovaj sud izjasniti u okviru žalbenog osnova pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Zbog toga, po ocjeni ovog suda navedeni primjeri iz sudske prakse faktički nisu identični ovom slučaju zbog čega su i neprimjenjivi na konkretni slučaj.

Ne stoje ni prigovori da nije bilo zahtjeva nadležnog tužioca jer se u konkretnom slučaju, prema stanju spisa ovog konkretnog slučaja, postupak vodio pod nadzorom nadležnog tužioca, u svemu sukladno sa odredbama člana 233. ZKP FBiH, a ovlaštena službena lica su postupala sukladno sa ovlaštenjima iz člana 233. stav 3.

ZKP FBiH, obzirom na zaprijećenu kaznu za krivično djelo za koje se terete optuženi. Pri tome valja ukazati i da na tu poduzetu radnju, u smislu člana 236. stav 4. ZKP FBiH, nije bilo u propisanom roku bilo kakvih pritužbi od strane te osobe nadležnom tužitelju, pa da sada iznošenje takvih prigovora tek u žalbi branioca optuženih u konkretnom slučaju, nije sukladno sa odredbama člana 310. stav 4. ZKP FBiH. Ista je situacija i u vezi žalbenog prigovora u vezi korištenja video snimka sa susjednog objekta za koji žalba također paušalno tvrdi da je i to nezakonit dokaz, pri čemu gubi iz vida da je taj video snimak dobrovoljno predan od vlasnika ovlaštenim službenim osobama koji su postupali po ovlašćenjima iz člana 233. ZKP FBiH. I ovdje valja napomenuti da žalba konkretno ne ukazuje zbog čega bi to u konkretnom slučaju bio nezakonit dokaz, mada se odbrana, prema stanju spisa, nije ni protivila izvođenju tog dokaza niti je imala tada bilo kakvih primjedbi.

Kako je već naprijed navedeno žalba branioca optuženih smatra nezakonitim dokazom i iskaz svjedoka inspektora PS Kiseljak D.F., konkretno ne ukazujući zašto bi taj dokaz bio nezakonit i kakav ima značaj ta nezakonitost za konkretni slučaj. Zbog toga ovaj sud kod takvih paušalnih prigovora smatra da se ni u ovom slučaju ne radi o nezakonitom dokazu u smislu člana 11. stav 2. ZKP FBiH.

Žalbom branioca optuženih sadržana je i tvrdnja da je pobijana presuda nerazumljiva, protivrječna razlozima presude, te da presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, čime se ukazuje da je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH. Međutim, argumentima iznesenim u obrazloženju žalbe, nije konkretizovano u čemu je pobijana presuda nerazumljiva, niti je konkretizovano o kojim to odlučnim činjenicama nisu dati razlozi u pobijanoj presudi, već je samo paušalno navedeno da su počinjene navedene bitne povrede odredaba krivičnog postupka. Branilac je u žalbi dužan, kada se poziva na žalbeni osnov bitne povrede odredaba krivičnog postupka, navesti precizno o kojim povredama postupka se radi kako su one propisane odredbom člana 312. ZKP FBiH, te konkretizovati na koji način su one počinjene, jer ako tako ne postupi žalbeni sud ne može odlučivati o tome žalbenom osnovu, jer na to ne pazi po službenoj dužnosti, u smislu odredbi člana 321. ZKP FBiH. Radi toga ovaj sud takve paušalne prigovore nije ni mogao ispitati.

Dakle, kako pobijanom presudom nisu počinjene navedene bitne povrede odredaba krivičnog postupka, na koju se ukazuje žalbom branioca optuženih, to se i utvrđuje da je pobijana presuda, u tom pogledu, pravilna i zakonita, a žalbeni prigovori, po tom žalbenom osnovu, ocijenjeni su neosnovanim, zbog čega žalba u tom pravcu nije mogla biti prihvaćena.

Nisu osnovani ni prigovori žalbe upućeni pravilnosti i potpunosti činjenične osnove pobijane presude, a analizu dokaza koju je izvela pobijana presuda i zaključke koje je izvela iz te analize, ovaj sud u svemu prihvata.

Pobijajući prvostepenu presudu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, u osnovi žalbe branioca optuženih se iznose dosta uopćene tvrdnje, da je prvostepeni sud pogrešno izveo zaključak iz izvedenih dokaza, te da je neosnovano presudu temeljio na iskazu svjedoka R.LJ., pa se vrši sopstvena analiza dokaza i prigovora zašto su prihvaćeni dokazi optužbe, a nisu prihvaćeni prigovori odbrane.

Međutim, razmatrajući pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja, u vezi sa prednjim prigovorima iz žalbe branioca optuženih, ovaj sud nalazi, da je prvostepeni sud na temelju činjenica i dokaza, na koje se pozvao u obrazloženju svoje presude (strana 8. i 9.), izveo pravilan zaključak da su optuženi D.S. i D.LJ., u svemu postupili na način opisan u izreci pobijane presude. Taj sud, u tom pravcu, iznio je uvjerljive razloge, zbog čega nije prihvatio paušalne prigovore i tvrdnje odbrane optuženog, koji su koristili pravo i branili se šutnjom, a zašto je prihvatio dokazanim da su ovi optuženi počinili krivično djelo za koje se terete. Naime, takav zaključak, prema stanju spisa i po ocjeni ovog suda, proizilazi iz iskaza svjedoka R.LJ. koji tvrdi da su optuženi D.LJ. i D.S. njemu ispričali da su gađali pivskim flašama džamiju u Kiseljaku, a iz iskaza svjedoka S.B., proizilazi da su se upravo optuženi D.LJ. i D.S. u prostorijama Vakufskog centra izvinuli zbog konkretnog događaja gađanja džamije, pa dovodeći u vezu ove iskaze sa pregledanim snimkom video nadzora, iz kojeg se nesporno vidi da fizionomija osoba koje su snimljene kako vrše krivično djelo, potpuno odgovara fizionomiji optuženih, iz čega prvostepeni sud izvodi pravilan i jedino moguć logičan zaključak, da su upravo optuženi osobe koje su izvršile ovo krivično djelo na način da su oko 03,50 sati sa motornim vozilom, kojim je upravljao D.S., došli ispred gradske džamije koja se nalazi u ulici ... u K. općina K., te nakon što su se zaustavili ispred džamije, izišli su iz vozila noseći sa sobom staklene boce od piva „Heineken“ i staklenu pepeljaru, koje predmete su u namjeri da na gradskoj džamiji pričinu materijalnu štetu bacili u pravcu džamije, znajući da takvom radnjom mogu pričinu materijalnu štetu, što su i učinili oštećenjem fasade na nekoliko mjesta. Takav zaključak proizilazi iz nesporno dokazanih činjenica i dokaza i okolnosti naprijed navedenih, a koje i po ocjeni ovog suda, predstavljaju tako čvrste indicije, na osnovu kojih je nesporno utvrđeno da su počinio predmetnog krivičnog djela upravo optuženi, a ne neka druga osoba. Dakle, u nedostatku direktnih dokaza utvrđena je krivnja optuženih D.S. i D.LJ. na osnovu indicija, s obzirom da je njihova međusobna veza takva da tvore jednu cjelinu i u potpunom su skladu u svom skupu i povezanosti isključuju svaku drugu mogućnost osim utvrđene u prvostepenoj presudi. Stoga ovaj sud zaključuje, da su sve odlučne činjenice ovog slučaja, od strane prvostepenog suda, pravilno utvrđene, pa tako i one na koje se posebno ukazuje žalbom branioca optuženih, a budući da ni žalba ne predlaže nikakve nove dokaze, to se u konkretnom slučaju, ne može ni govoriti o nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju. Zbog toga je žalba branioca optuženih D.S. i D.LJ. i po ovom žalbenom osnovu, ocjenjena neutemeljenom, koja kao takva i nije mogla biti prihvaćena.

Pobijajući prvostepenu presudu zbog povrede krivičnog zakona, žalba branioca optuženih D.S. i D.LJ. vidi u iznesenoj tvrdnji da je zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, gdje nije dokazano da su ovi optuženi počinili krivično djelo za koje se terete, a opreza radi se prigovara da ako se i poprmi dokazanim da su optuženi postupili na opisani način, da se u ovom slučaju radi o beznačajnom djelu iz člana 25. KZ FBiH koje treba primjeniti na konkretni slučaj, prema kojim odredbama to i nije krivično djelo. Međutim, ne stoji ni prigovor žalbe branioca optuženih, da je povrijeđen krivični zakon jer je prvostepeni sud u konkretnom slučaju pravilno postupio kada je radnje iz izreke pobijane presude pravno okvalifikovao kao krivično djelo Oštećenja tuđe stvari iz člana 293. stav 2. KZFBiH. Ovo zbog toga, što žalbene prigovore u vezi sa beznačajnim djelom je razmatrao i prvostepeni sud u pobijanoj presudi na strani 10., gdje je naveo konkretne, uvjerljive i jasne razloge, koje istim takvim cijeni i prihvata i ovaj sud. U ovom konkretnom

slučaju nisu prihvatljivi takvi prigovori, jer prema stanju spisa, ovdje se radilo o trećem slučaju kamenovanja istog vjerskog objekta, pri čemu visina štete nije od tolikog značaja koliko činjenica da su tim činom povrijeđena vjerska osjećanja pripadnika Islamske vjeroispovjesti. Upravo zbog toga, obzirom na sve te okolnosti konkretnog slučaja, po ocjeni i ovog suda, ne može se govoriti o beznačajnom djelu, a ovo pogotovo uz dodatnu činjenicu da je vjerski objekt gađan bocama sa alkoholom, pri čemu dvije nerazbijene boce piva „Hajneken“ su zatečene u krugu džamije, koje su kao predmet korištene prema vjerskom objektu, čiji pripadnici uopće ne koriste alkohol, jer im to vjera strogo zabranjuje, pa i samo pronalaženje tih boca u dvorištu džamije, dodatno skrnavi osjećaje pripadnika Islamske vjeroispovjesti. Dakle, kako je na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenjen krivični zakon, kada je prvostepeni sud, radnje iz izreke pobijane presude, pravno okvalifikovao kao izvršenje krivičnog djela Oštećenja tuđe stvari iz člana 293. stav 2. KZ FBiH, to ovaj sud utvrđuje da na štetu optuženih D.S. i D.LJ., u ovom konkretnom slučaju, nije povrijeđen krivični zakon, na koju povredu, u smislu člana 321. ZKP FBiH, ovaj sud kao drugostepeni, pazi i po službenoj dužnosti.

Ispitujući prvostepenu presudu u odluci o izrečenoj krivičnopravnoj sankciji optuženim D.S. i D.LJ. po kom osnovu žalba branioca nije izjavljena, po principu proširenog dejstva žalbe u smislu člana 323. ZKP FBiH, po kom izjavljena žalba u korist optuženog zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja ili zbog povrede Krivičnog zakona, sadrži u sebi i žalbu zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji i oduzetoj imovinskoj koristi, to je ovaj sud ispitao pobijanu presudu i po tom žalbenom osnovu, te je našao da je prvostepeni sud pravilno i potpuno utvrdio sve činjenice i okolnosti značajne za odlučivanje o krivičnopravnoj sankciji koje je i naveo u obrazloženju svoje presude. Naime, prvostepeni sud je u pobijanoj presudi, krećući se u granicama propisane kazne za počinjeno krivično djelo, te cijeneći na strani optuženih kao olakšavajuću okolnost činjenicu da do sada nisu osuđivani, što je utvrđeno uvidom u Izvod iz kaznene evidencije za optužene D.S. i D.LJ., uz ovjereni prijevod sudskog tumača Arne Šabić od 21.06.2018.godine, dok posebno otežavajućih okolnosti na strani optuženih sud nije našao, pa je optužene osudio na novčanu kaznu u iznosu od po 1.000,00 KM, kako je navedeno u pobijanoj presudi. Zbog toga, po mišljenju ovog suda, tako izrečene novčane kazne su adekvatne i primjerene težini konkretno počinjenog krivičnog djela, njegovim štetnim posljedicama, stepenu ispoljene krivice optuženih i okolnostima izvršenja krivičnog djela i za koje je i ovaj sud uvjerenja da će u cijelosti ostvariti kako opću, tako i posebnu svrhu kažnjavanja iz člana 7. i 42. KZ FBiH. Zbog toga se žalba nije mogla uvažiti ni po ovom žalbenom osnovu.

Na osnovu izloženog, a cijeneći i ostale žalbene prigovore i navode izjavljene žalbe, ovaj sud je po članu 328. ZKP FBiH, odlučio kao u izreci.

Zapisničar
Slađana Dujo,s.r.

Predsjednica vijeća
Lazarela Porić,s.r.